

V.O.B.o.W.

nr. 117

februari-maart-april-mei 2023

WEST-VLAAMSE ARCHEOKRANT

West-Vlaamse Archeokrant: Driemaandelijks
tijdschrift, jaargang 31,
afgiftekantoor Roeselare, Uitgever: V.O.B.o.W. vzw
Ondernemingsnummer: 414135857

IN MEMORIAM MARC SOENEN

1935-2023

Marc geboren in Heule op 6 oktober 1935 is op 87-jarige leeftijd overleden in AZ Groeninge in Kortrijk op 6 februari 2023.

Hij woonde in de Molenstraat in Heule. Hij was ongehuwd en groeide op in de Kortrijksestraat in Heule als zoon van Germain Soenen en Beatrijs Serruys. Zijn vader voor wie hij lange tijd heeft gezorgd, was bekend als voorzitter van de Nationale Strijdersbond Heule. In Heule was Marc actief bij de KSA. Na zijn humaniora Latijn-Grieks aan het Sint-Amandscollege werd hij aan de KU Leuven licentiaat Aardrijkskunde. Zijn hele loopbaan gaf hij les aan het Sint-Amandscollege.

De uitvaart heeft plaatsgehad op zaterdag 11 februari om 10.30 in de Sint-Eutropiuskerk in

Heule. Na de crematie werd zijn as uitgestrooid op de begraafplaats in de Mellestraat.

Marc en Archeologie

Zijn grote hobby was archeologie. Samen met o.m. Robert Putman nam hij vanaf 1968 deel aan de jaarlijkse opgravingen (1963-1980) en prospecties op de Kemmelberg. De vele archeologische vondsten heeft hij er minutieus gesorteerd. De jongste 20 jaar ijverde hij ervoor om de gegevens bij een breder publiek kenbaar te maken via een website. Daarbij geeft Jean-Luc Putman aan dat hij hiervan de drijvende kracht was, maar, bescheiden als hij was, trad hij daarmee niet graag in de kijker.

Marc Soenen was ook stichtend-lid van de V.O.B.o.W. (9 maart 1974), hij was er ook penningmeester en was zo vele jaren lid van de Raad van Bestuur van de vereniging.

Samen met Robert Putman begeleidde hij in het V.O.B.o.W.-werklokaal in de Moorselestraat in Kortrijk de dagdagelijkse verwerking, het tekenen en de inventarisatie van het archeologische materiaal van de Kemmelberg in het kader van de B.T.K.-projecten¹. Ook te Kooigem en Kerkhove leverde Marc zijn expertise en was hij betrokken bij talloze archeologische projecten.

¹ Dit resulteerde in de publicaties: Van Doorselaer A. e.a., 1987: *De Kemmelberg, een Keltische bergvesting*. West-Vlaamse Archaeologica – Monografieën III;

Putman R. & Soenen M., 1987: Paleolithicum op de Kemmelberg, *West-Vlaamse Archaeologica* 3-3, 83-92; id., 1988: Jong-Paleolithicum en Mesolithicum op de Kemmelberg (gem. Heuvelland), *WA* 4-2, 33-44; Putman R., Soenen M. & Tieghem G., 1993: Prehistorie, *WA* 9-2, 25-38.

Kooigem: M. Soenen & R. Putman (foto's R. Desmedt).

Marc heb ik (Jean-Luc Putman) eind van de jaren zestig van vorige eeuw leren kennen, toen mijn pa (Robert Putman) en ik reeds vijf jaar opgravingen op de Kemmelberg hadden ondernomen. Marc woonde wel in Heule maar verbleef vaak bij zijn zuster die in Kemmel woonde. Hij zocht toen toenadering tot de Putmans en het klikte meteen. Hij zou vanaf dan een tandem vormen eerst vooral met vader Putman en vanaf de jaren 90 ook meer en meer met mij. Ondertussen had Marc een tiental jaar mee opgegraven, waar hij zich vooral toelegde op het opgraven van de neolithische sporen.

Hij was bij de opgravers ("de delvers") vooral gekend als de "wasser", de man die de scherven en silexen reinigde met water en tandenborstel. Zo heeft hij duizenden artefacten gereinigd in de kelders van een villa, naast het hotel "de Hollemeersch".

Marc en de Putmans hadden ondertussen een aanzienlijke collectie artefacten, vooral silexen gevonden door 'field walking', systematische prospectie van velden en bossen op en rond de Kemmelberg. Het zou niet zo lang duren voor er beslist werd om die beide collecties en de data van de vondsten onder de naam PUSO (Putman-Soenen) samen te voegen. In 2018 zou deze collectie uiteindelijk overgemaakt worden aan de gemeente Heuvelland en gedeponereerd worden in het regionaal erfgoedcentrum DEPOTYZE te Ieper. Tot grote voldoening van Marc en helaas reeds drie jaar na het overlijden van Robert Putman.

Onze halve eeuw durende vriendschap was stevig wellicht ook omdat we elkaar op veel vlakken goed aanvulden. Onze gelijklopende interesse in het geologisch en archeologisch verleden van Heuvelland zorgden voor veel toffe babbels, leerrijke en aangename uitstappen en intense momenten van redactie voor artikels en websites. Marc was heel secuur en hield van alle gesprekken, ontmoetingen en vondsten een arsenaal aan nota's bij die hij ten gepaste tijde kon aanspreken en voorleggen. Zijn grootste gebrek, als we het zo mogen noemen, was zijn bescheidenheid. Met zijn schrandere geest en zijn uitstekend geheugen was hij veelal een stapje voor in redeneringen en discussies. Maar hij kwam daarmee zelden rechtstreeks mee naar voor.

Na de Latijn-Griekse in het Sint-Amands-college te Kortrijk waar hij als primus afstudeerde studeerde hij geografie in Leuven. In 1958 werd hij licentiaat met de thesis "*Bijdrage tot de studie van de Vlaamse Ardennen*". Vervolgens zou hij in plaats van legerdienst, een paar jaar les geven in het toenmalige Belgisch Congo. Hij heeft me daar zelden over gesproken, zodat ik ook niet weet of hij daar nog rond de onafhankelijkheid van Congo in 1960 was.

En ongeveer onmiddellijk na die periode startte hij als leraar - vooral aardrijkskunde - in het Sint-Amandscollege in Kortrijk. Hij bleef er lesgeven tot zijn pensioengerechtigde leeftijd ergens rond 1990. Over zijn vele reizen in Europa sprak hij ook zelden, we hadden immers altijd tijd te kort om onze erfgoed en geologie business te bespreken.

Samen ondernamen we ook vele korte reisjes vooral in Frankrijk en Duitsland. Zo was er een legendarische reis naar de Glauberg. Hij keek intens rond en bestudeerde lang het landschap en kon me dan in geuren en kleuren de geografie en de geologie van de

streek heel eenvoudig uitleggen. En dan genieten van een heerlijke maaltijd en een frisse pint, meer moest dat niet zijn.

Tenslotte, Marc voelde zich ook thuis in de STGPA (Société Tournaisienne de Géologie, Préhistoire et Archéologie) te Doornik, waar hij vaak met Robert Putman of Etienne Glabeke naar toe trok. Marc had altijd veel interesse voor het doen en laten van zijn familie en vrienden, vooral in Kemmel en Heule-Kortrijk. Hij had een speciaal boontje voor zijn petekind Marianne, maar ook met de rest van de familie had hij een sterke band.

deels naar bericht in De Krant van Westvlaanderen, vr 17-02-2023
deels tekst van Jean Luc Putman en redactie